

drejer sig om at standse en paabegyndt Nedrivning af en Ejendom, men om at standse Udførelsen af en planlagt Nedrivning, taler nemlig Lovforslaget ikke blot om Godtgørelse for Indtægtstab som Følge af Afsavn af Vederlag, men tillige om Godtgørelse for „direkte Udgifter“. Her nævnes kort og klart „direkte Udgifter“, og naar Udvalget ikke desto mindre har ment paa dette Punkt at burde stille et Ændringsforslag, ligger det i, at dette Begreb „direkte Udgifter“ noget afsvækkes ved de Bemærkninger, som er fremsatte af Boligkommissionen, der anfører nogle Eksempler paa Tilfælde, i hvilke der skal ydes Erstatning, nemlig for „tildannede eller tilkorte Materialier“ og for Arkitekt-honorar — Eksempler, som ikke er meget vidtgaaende og ikke staar i Forhold til de betydelige Erstatningskrav, som kan opstaa ad de Veje, jeg før nævnde, nemlig som Følge af Entreprise-, Leverings- og Lejekontrakter. Bestemmelsen i Lovforslaget om „direkte Udgifter“ afsvækkes ogsaa noget derved, at Boligkommissionen i sine Bemærkninger udtaler, at „Kontrakter om Arbejdets Udførelse formentlig maa betragtes som bortfaldet.“ Denne Udtalelse bør kun gælde i meget snæver Forstand og ikke i Almindelighed for den Slags Kontrakter, som jeg før et Øjeblik siden omtalte. Endelig afsvækkes Udtrykket „direkte Udgifter“ noget derved, at der, som jeg om et Øjeblik skal komme til, i Lovforslaget findes visse Bestemmelser om, at man meget hurtigt skal opgive Erstatningskravene. Det ligger i Sagens Natur, at Krav, der maatte opstaa som Følge af Søgmaal om saadanne Leverings- og Entrepriseforhold o. s. fr., som jeg omtalte, umuligt kan opgives straks eller i Løbet af 14 Dage. Kort sagt, vi har fundet, at Forholdene med Hensyn til Erstatningen ikke laa fuldstændig klart i dette Tilfælde, og Udvalget foreslaar derfor, at det skal udtales udtrykkeligt i Loven, at der skal ydes Erstatning, hvis der paahviler Ejeren Forpligtelser, som kan medføre økonomisk Ansvar.

Jeg vender mig derefter til Ændringsforslagene Nr. 6 og 8. For at disse Ændringsforslag skal kunne forstaas, er det nødvendigt, at jeg først minder om, at det foreliggende Lovforslag bestemmer, at i Tilfælde, hvor et paabegyndt Nedrivningsarbejde er standset, skal Ejeren, naar Kommunalbestyrelsen kræver Oplysning derom, i Løbet af 14 Dage opgive Størrelsen og Arten af sit Erstatningskrav, nedens i Tilfælde, hvor det er et planlagt

Nedrivningsarbejde, der standses, Ejeren allerede ved Indleveringen af sit Andragende om at maatte paabegynde Nedrivningen skal angive, hvor stort og af hvilken Art hans Erstatningskrav er. Af det, jeg allerede har anført, vil det fremgaa, at der kan tænkes en lang Række Tilfælde, i hvilke det er ganske unuligt for Ejeren at opgive sit Erstatningskrav paa et saa tidligt Tidspunkt, og Udvalget foreslaar derfor, at den Angivelse af Erstatningskravet, der i de to Tilfælde, jeg her har nævnt, paahviler Ejeren, ikke skal være en ubetinget bindende Angivelse, men en foreløbig Angivelse af de Forpligtelser, som han har overtaget, og af de Erstatningskrav, der bl. a. som Følge af disse Forpligtelser kan tænkes at fremkomme fra ham. Angivelsen bliver saaledes uforpligtende for ham, han beholder den Ret til Erstatning, han efter Lovforslagets Bestemmelser herom i øvrigt har.

Jeg vender mig sluttelig til Ændringsforslag Nr. 9, som drejer sig om Godtgørelse for Rentetab. Her maa jeg igen for at blive forstaaet oplyse, hvad Lovforslaget bestemmer. Som jeg nævnde før, bestemmer Lovforslaget, at der, naar Talen er om Standsning af Nedrivningsforetagender, som har været planlagte „forinden Kommunalbestyrelsens Vedtagelse“, skal ydes Erstatning for alle direkte Udgifter. Det ligger da i Sagens Natur, at en Ejer vil have Krav paa Erstatning for direkte Udgifter til Renter. Man forstaaer bedst det Forhold, der er Tale om her, naar jeg tager et Eksempel. En Ejer har købt en Ejendom for 800,000 Kr., men det Nettoudbytte, han har ved Udlejning af Bygningen, hvis den fremdeles skal udlejes i den hidtidige Skikkelse, kan kun forrente 400,000 Kr. Der kommer da til at mangle Rente af 400,000 Kr. Efter Lovforslaget har Ejeren Krav paa Rente af dette Beløb, naar alle Pengene er laante, saa at han har en direkte Udgift til Rente. Forholdet bliver derimod uklart, hvis den paa-gældende Ejer selv har udbetalt en Del af Købesummens Beløb. Der vil her kunne indtræde Forhold, der er ikke blot ubillige, men ganske uklare, og Udvalget har derfor fundet det hensigtsmæssigt paa dette Punkt at stille et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Ejeren har Ret til $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente p. a. af den Del af Købesummen, som han selv har udbetalt. Der er imidlertid den Hage ved en saadan Bestemmelse, at den, hvis der ikke indsættes visse Begrænsninger, kunde komme til at omfatte Personer eller Selskaber, som man